

אדמת טלחה-תל חי נמסרה לקבוצת ציונים מקרמ:ציוג שברויזיה שרכשו את המקום להקמת חוה. נציג שלהם, וינשטיין שמו, התחיל לה:ין את המקום לקראת בואם. הוא קנה פרדות ומכשירי עבודה והתחיל לעבד את השטח.

פרצה מלחמת העולם הראשונה. הקשר עם הקבוצה ברוסיה נותק, מקורות המימון נסתמו. המקום נשאר כפי שהיה. מאפיזודה זו נותרה במקום שדרת אקליפטוסים בלבד, שנטע וינשטיין ממזרח לבניינים.

את הבניינים קיבלו ב-1916 חברי קבוצת הרועים למגורים. כאמור, האדמות נעזבו ובסופו של דבר נותרו בידי איכרי מטולה כמעט רק האדניות בעמק עיון. בעמק עיון היתה חלקה גדולה, כ-300 דונם, שניתנה על ידי הברון רוטשילד לאדם אחד כפיצויים.

העניין קשור בגידולי תעשייה.

כאשר נוכח הברון לדעת שפרנסת האיכרים בגליל מן הפלחה מצומצמת ביותר, החל בנסיונות בגידולים שונים שיהיו תוספת לפרנסה.

ביסוד המעלה נעשה נסיון לגדל פרחים לתעשיית בשמים, בראש-פינה גידלו תולעי משי.³⁷

במטולה היתה אמורה לקום תעשיית טבק. הטבק של נבטיה ידוע היה באיכותו, כי אדמת ההר התאימה ביותר לגידול זה, וההגיון הפשוט אמר, שגם במטולה אפשר לגדל טבק. הנסיון לא הצליח למרות השקעת כספים ומאמצים. מנסיון זה נותר בכל חצר במטולה "חדר טבק" ("טבק צימער") שניבנה בכספי הברון.

נשארו גם המומחים שהובאו במיוחד, היה צורך לפצות אותם, והפיצוי ניתן על ידי הברון בשטחי קרקע גדולים.

כאמור, היה שטח גדול בחלקה אחת בלתי מפוצלת בעמק עיון שניתן כפיצוי. היה שטח כזה ליד ראש-פינה (מול איילת השחר), וגם שטח חוות דוברובין הנודעת, ניתן כפיצוי לאחד המומחים. דוברובין קיבל את המקום כ"יד שניה". איכרי מטולה המשיכו לעבד את השטחים מעבר לגבול המנדט עד להקמת מדינת ישראל.

בן-גוריון הוא שהחליט למסור אדמות אלה ללבנון כדי להיצמד לגבול הבינלאומי.³⁸